

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/79/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217010254
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2217010254.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Kataríny Stanislavskej v trestnej veci obžalovaného G. Y., nar. XX.XX.XXXX v D. Y., trvale bytom T., F. I. XXX/XX, pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného a prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 23.10.2019, č. k. 4T/61/2017-149, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.12.2020 v Trnave, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný G. Y., nar. XX.XX.XXXX v D. Y., trvale bytom T., F. I. XXX/XX,
o d s u d z u j e :

Podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. k), písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona a s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam na trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona pre výkon uloženého trestu sa zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

II. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného G. Y. zamieta.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný G. Y. uznaný za vinného z prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v čase okolo 04.30 hod. dňa 04.03.2017 na ulici F. č. XXX/XX v obci T., Q. Q. K., okres Dunajská Streda sa zmocnil platobnej karty svojej matky G. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T., Q. Q. K., ul. F. č. XXX/XX k jej bankovému účtu č. Y XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX zriadeného v Y. Y. a.s. pobočka E., OM T. XX, pomocou ktorej z uvedeného účtu realizoval neoprávnené výbery a to v čase o 05.05 hod. dňa 04.03.2017 sumu 70,- Eur, v čase o 05.38 hod. dňa 04.03.2017 sumu 50,- Eur, taktiež dňa 04.03.2017 realizoval neoprávnené platby a to v čase o 05.52 hod. vo výške 30,- Eur, o 06.18 hod. vo výške 20,- Eur a o 12.56 hod. vo výške 10,- Eur, čím získal neoprávnený prospech v celkovej výške 180,- Eur.

Za to obžalovanému okresný súd uložil podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. k), písm. l) Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 9 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona okresný súd obžalovaného zaradil na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že na hlavnom pojednávaní konanom dňa 23.10.2019 obžalovaný v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku urobil vyhlásenie tak, že po poučení o jeho právach vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a ľutuje svojho konania. Po vyhlásení obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe prokurátor žiadal takéto vyhlásenie obžalovaného prijať. Obžalovaný na kladené otázky v zmysle § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Trestného poriadku odpovedal kladne. Následne okresný súd podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku vyhlásil uznesenie, ktorým prijal vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, nakoľko na podklade výsledkov dokazovania vykonaného v prípravnom konaní nemal žiadne pochybnosti o jeho vine. Zároveň okresný súd rozhodol podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku sa nevykoná a vykoná dôkazy súvisiace s výrokom o treste a oboznámil obsah spisu a odpis registra trestov obžalovaného.

Z odpisu registra trestov obžalovaného okresný súd zistil, že obžalovaný bol v minulosti deväťkrát súdne trestaný za rôznorodú trestnú činnosť, pričom niektoré jeho odsúdenia sú už zahľadené a hľadá sa na neho akoby nebol odsúdený. Naposledy bol rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 14.06.2017, sp. zn. 1T/36/2017, právoplatným 19.06.2017 pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona odsúdený k nepodmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere sedem mesiacov v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý trest vykonal 07.02.2018.

Na strane obžalovaného okresný súd zistil dve poľahčujúce okolnosti a to podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, t. j. že sa k spáchanému skutku priznal a svoje konanie oľutoval ako i podľa § 36 písm. k) Trestného zákona, že obžalovaný sa pričínil o odstránenie škodlivých následkov trestného činu a dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu, ako to vyplýva z vyjadrenia samotnej poškodenej na hlavnom pojednávaní.

Okresný súd konštatoval, že vzhľadom na učené vyhlásenie obžalovaného o vine, ktoré vyhlásenie je neodvolateľné, s poukazom na stanovisko Trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.06.2017, R44/2017 použil ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona a obžalovanému pri mimoriadnom znížení trestu uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 9 mesiacov, teda pod dolnou hranicou zákonnej trestnej sadzby, keďže zákon za tento trestný čin ustanovuje trestnú sadzbu od 1 do 5 rokov. Takýto trest vzhľadom na osobu obžalovaného ako páchatela ako i na všetky konkrétne okolnosti prípadu okresný súd považoval za zákonný a primeraný a na nápravu obžalovaného ako páchatela ako i na ochranu spoločnosti za dostačujúci. Nakoľko obžalovaný v posledných 10 rokoch pred spáchaním skutku už bol vo výkone trestu odňatia slobody, okresný súd ho zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

O náhrade škody pre poškodenú okresný súd v trestnom konaní nerozhodol, nakoľko obžalovaný spôsobenú škodu poškodenej dobrovoľne uhradil.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný (písomne ho bližšie neodôvodnil) a prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda čo do výroku o treste.

Prokurátor v odvolaní argumentoval nasledovne:

„Rozhodnutie súdu vo výroku o treste nepovažujem za zákonné a hlavne za preskúmateľné, a to z nasledovných dôvodov:

Je potrebné uviesť, že v celom rozsahu sa stotožňujem s postupom súdu, ktorý správne zistil dve poľahčujúce okolnosti - § 36 písm. l) Tr. zák., vyplývajúcu z vyhlásenia obžalovaného, ako aj § 36 písm. k) Tr. zák., nakoľko obžalovaný uhradil škodu spôsobenú trestným činom. S ďalším jeho postupom sa však stotožniť nie je možné.

Prvým menej závažným pochybením súdu bolo to, že u obžalovaného neprihliadol na jednu príťažujúcu okolnosť, a to podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Pozornosti súdu zrejme uniklo, že obžalovaný bol trestným rozkazom OS DS, sp. zn. 2T/54/16 zo dňa 09.05.2016, právoplatným dňa 01.08.2016

(teda pred spáchaním skutku) uznaný vinným zo spáchania prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona. Toto odsúdenie doposiaľ nie je evidované v odpise registra trestov ako zahľadené. Ostatných 7 odsúdení pred spáchaním žalovaného skutku má zahľadených. Je teda zrejmé, že obžalovaný pred spáchaním skutku spáchal iný trestný čin, a teda priznanie jednej priťažujúcej okolnosti, aj keď v konečnom dôsledku nemalo vplyv na výšku trestnej sadzby, bolo na mieste.

Následne je potrebné sa zaoberať aj samotným výrokom o treste a jeho odôvodnením. Prvostupňový súd totiž svoje rozhodnutie neoprel o žiadne preskúmateľné závery, alebo úvahy. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia čo do výroku o treste je len stroho konštatované, že obžalovaný bol pred spáchaním trestného činu opakovane odsúdený, ale odsúdenia má zahľadené (nezakladá sa na pravde), následne sú uvedené poľahčujúce okolnosti a záverom je poukázané na existenciu stanoviska Trestnoprávneho kolégia NS SR z 27.6.2017, R44/2017. Súd po vyššie uvedenom výpočte len následne dodal, že uložený trest vzhľadom na osobu obžalovaného ako páchatel'a ako i na všetky konkrétne okolnosti prípadu považuje za zákonný a primeraný a na nápravu obžalovaného ako páchatel'a ako i na ochranu spoločnosti za dostačujúci. Takéto stručné a nekonkrétne odôvodnenie nespĺňa podmienky ust. § 176 ods. 2 Trestného poriadku. Pod právnymi úvahami a odôvodnením rozhodnutia v žiadnom prípade nie je možné chápať len zhrnutie výsledkov dokazovania a poukazovanie na trestnú minulosť obžalovaného. Je potrebné sa zaoberať dôvodmi, primeranosťou a zákonnosťou uloženého trestu, ako aj jeho výšky a to s prihliadnutím na ust. § 34 Trestného zákona a ust. § 176 ods. 2 Trestného poriadku, na povahu spáchaného prečinu, na možnosť nápravy páchatel'a a zároveň musí byť zabezpečená ochrana spoločnosti tým, že páchatel'ovi zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Súd úplne rezignoval na akékoľvek vysvetlenie, prípadne poukázanie na vyššie uvedené podmienky a zásady ukladania trestov.

Mám za to, že súd mal primerane vysvetliť, z akého dôvodu od počiatku uvažoval o tom, že osobe, ktorá bola pred spáchaním žalovaného skutku celkovo osemkrát odsúdená za úmyselnú trestnú činnosť a následne jedenkrát po jeho spáchaní, teda preukázateľnému recidivistovi, je postačujúce, primerané a plne v súlade so základnými zásadami trestného konania ukladať trest z celého zákonného rozpätia na samej spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby a tento následne ešte v zmysle ust. § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona mimoriadne znížiť o celú jednu tretinu (teda maximálne). Nie je pritom možné sa vždy odvolávať výhradne na to, že obžalovaný spáchanie skutku priznal. Je potrebné dôsledne zvážiť, akou mierou priznanie obžalovaného vplývalo na hospodárnosť konania a zúženie rozsahu potrebného dokazovania a takisto je potrebné vyhodnotiť, či sa nejednalo o priznanie, ktoré bolo vykonané s vedomím, že dôkazná situácia takejto osobe iný postup neumožňuje. Následne je potrebné takisto vyhodnotiť, či na základe všetkých okolností prípadu je možné vôbec uvažovať o tom, že do úvahy prichádza uloženie trestu na spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Až následne zákon dovoľuje uvažovať o tom, či do úvahy prichádza mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody, alebo nie.

Je potrebné ešte dodať, že súd musel mať určite vedomosť aj o tom, že v súčasnej dobe je na obžalovaného podaná ďalšia obžaloba pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil dňa 28. mája 2017, teda len krátku dobu žalovanom skutku.

Ani znenie stanoviska Trestnoprávneho kolégia NS SR z 27.6.2017 R44/2017 nikde neuvádza, že inštitút mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona je potrebné aplikovať v každom jednotlivom prípade a už vôbec z neho nevyplýva, že by v každom konkrétnom prípade, kedy k jeho aplikácii súd pristúpi, bol povinný dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby znížiť v celom rozsahu.

Zastávam názor, že súd má povinnosť v odôvodnení meritórneho rozhodnutia svoj právny názor primerane a preskúmateľne odôvodniť a z odôvodnenia musí byť presne zrejmé na základe akých zákonných kritérií uvažoval a následne rozhodol. Nič nehovoriaca formálna veta v znení „vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu súd považuje uložený trest za zákonný a primeraný a na nápravu obžalovaného ako páchatel'a ako i na ochranu spoločnosti za dostačujúci“ bez ďalšieho doplnenia nesie znaky absolútnej nepreskúmateľnosti. V prípade, že súd nie je schopný svoje rozhodnutie aj keď stručne ale primerane a jasne odôvodniť, postupuje nezákonne a svojvoľne.

Na základe toho navrhujem, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd s poukazom na § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) písm. e) ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil, konštatoval porušenie ust. § 34 Trestného zákona, § 176 ods. 2 Trestného poriadku a v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol o uložení zákonného a primeraného trestu pre obžalovaného G. Y.. Mám za to, že u obžalovaného vzhľadom na okolnosti prípadu a hlavne osobu obžalovaného nie je možné ukladať trest pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby.“

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Odvolací súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry a obhajca obžalovaného. Obžalovaný bol o termíne verejného zasadnutia len upovedomený, avšak písomným podaním zo dňa 22.12.2020 žiadal, aby odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti (žiadosť bola predložená obhajcom obžalovaného pred začatím verejného zasadnutia). Prokurátor zotrval na svojom písomne zdôvodnenom odvolaní a zároveň navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca žiadal, aby obžalovanému bol uložený trest podmienený a odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuté.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v citovanom ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, a to proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone a dospel k zisteniu, že odvolania obžalovaného nie je dôvodné, na rozdiel od odvolania prokurátora, ktoré bolo dôvodné, avšak len v časti.

Zo spisového materiálu vyplýva, že okresný súd vo veci dňa 20.11.2017 rozhodol trestným rozkazom a obvinenému podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona pri použití § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov s jeho zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Obvinený prostredníctvom svojho obhajcu proti trestnému rozkazu podal v zákonnej lehote odpor.

Po preskúmaní spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie ohľadom výroku o treste, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu. Avšak okresný súd pochybil (tak ako správne namietal prokurátor), keď obžalovanému nepriznal prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, čo napokon urobil v rozpore s vydaným trestným rozkazom a táto okolnosť vyplýva z oboznámeného odpisu registra trestov. Pomer poľahčujúcich a prirážajúcich okolností však zostal správny (správna aplikácia ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona).

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatela a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatela a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Odvolací súd nestotožniac sa s odvolaním prokurátora vyhodnotil, že v predmetnej trestnej veci je možné postupovať v zmysle stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 44/2017 a teda podľa § 39 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona per analogiam. K vyhláseniu obžalovaného o viny treba uviesť, že takéto vyhlásenie je z hľadiska ďalšieho postupu súdu veľmi významné, keďže v rozsahu priznania obžalovaného sa nevykonalo kontradiktórne hlavné pojednávanie. Odvolací súd zastáva ten právny názor, že vyhlásením viny obžalovaným, ktoré je neodvolateľné, zakladá možný zákonný postup pre mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby odňatia slobody v súlade s ustanovením § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Odvolací súd preto po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste a pri posudzovaní výmery trestu odňatia slobody a posudzovaní spravodlivosti ukladaného trestu uložil obžalovanému trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanoveného trestu odňatia slobody a to trest odňatia slobody vo výmere 9 mesiacov (tak ako to učinil okresný súd). Krajský súd vzhľadom na vyššie uvedené východiská dospel k záveru, že by ukladanie prísnejšieho nepodmienečného trestu odňatia slobody bolo pre obžalovaného v tomto prípade neprímerane prísne.

Nepochybil okresný súd tým postupom, ktorým podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so

stredným stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin (preto odvolací súd postupoval rovnako).

Požiadavka obžalovaného o uložení podmiennečného trestu bola veľmi nepriliehavá a to vzhľadom na osobu obžalovaného, ktorý má v odpise registra trestov 9 záznamov a napokon trestný čin spáchal v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd pochybenie okresného súdu spočívajúce v neaplikácii ustanovenia podľa § 37 písm. m) Trestného zákona reparaoval, výrok o treste zmenil a odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.